

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/231/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214247
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1312214247.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska č. 71, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 21. októbra 2013, č.k. 7C 157/2012-74, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu; ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 3 ods. 1, písm.d), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že v danej veci žalobca nepreukázal zodpovednosť žalovaného za vznik škody keď k čiastočne oneskorenému vyhovneniu návrhom na zmenu exekútora došlo prevažne v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, a teda nie z viny konajúceho súdu. Poukázal na nečinnosť žalobcu, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil škode ku vzniku ktorej podľa jeho tvrdenia, avšak ničím v konaní nepreukázaného, malo dôjsť. Dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k preukázaniu vzniku a výšky škody a ani príčinnej súvislosti medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobcom uplatňované sumy, ktoré mal použiť v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgencie, neboli v konaní ničím podložené, išlo len o všeobecné tvrdenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým

zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvoinštančného súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvej inštancie mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania a vec prejednal v jeho neprítomnosti, keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Mal za to, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonáva úkony a rozhoduje vylúčený sudca. Argumentoval, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému pripustil odvolanie, a preto meritórne rozhodnutie vydané pred jeho rozhodnutím o podanom odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu je predčasné. Vytýkal konajúcemu súdu, že vec prejednal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré však bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom. Ďalej uviedol, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich proti tvrdení. Namietal, že by bolo možné v danej veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a že si súd vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vytýkal súdu prvej inštancie, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla na udržiavanie a správu informačného systému a v tejto časti považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), keď právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní chcel predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa a nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Namietal, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

5. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré žalovaný uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobcovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2), ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje úvahy, pre ktoré žalobe nevyhovelo a neprihliadol tak na námietky žalobcu proti postupu Okresného súdu Bratislava III v namietaných exekučných veciach aj dostatočne v súlade s

§ 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

6. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmom) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

7. Odvolací súd konštatuje, že exekučný súd v namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti žalobcu o zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty 30 dní v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku, keď v danej veci exekučný súd nebol lehotou podľa § 44 Exekučného poriadku viazaný, nakoľko pre posúdenie otázky dodržania lehoty 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora je; s poukazom na ust. § 238 Exekučného poriadku; rozhodujúce znenie citovaného ustanovenia platného a účinného v čase začatia exekučného konania; ktoré sa začali v týchto prípadoch v roku 2002, kedy zákon lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na základe žiadosti oprávneného neurčoval; a teda exekučný súd v daných veciach nemohol o zmene súdneho exekútora rozhodnúť až po uplynutí zákonnej lehoty.

8. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia žalobcu, že nemohol pred rozhodnutím súdu predložiť znalecký posudok preukazujúci vznik tvrdenej majetkovej škody, keď mal od podania žaloby dostatok času a príležitosti predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy, na preukázanie vzniku škody.

9. Prvoinštančný súd dospel k správne záveru i v tom, že žalobca v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobcovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd o žiadosti na zmenu súdneho exekútora rozhodol skôr.

10. Odvolací súd sa rovnako stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

11. Námietku žalobcu, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti, odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže žalobca, resp. jeho právny zástupca, boli na toto pojednávanie riadne predvolaní, pojednávania sa nezúčastnili a ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; neodôvodnený návrh žalobcu na prerušenie konania v súvislosti s podaním ústavnej sťažnosti na porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu nemožno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Za danej procesnej situácie nemožno súdu prvej inštancie vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, nemal v danom konaní za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Súd prvej inštancie vytvoril žalobcovi, resp. jeho právne zástupcovi, procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka konania na prerokovanie veci v jeho prítomnosti (vyjadriť sa k veci, k výsledkom dokazovania a k vykonaným dôkazom), táto procesná možnosť nebola žalobcom využitá.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o (nedôvodne podanom) návrhu žalobcu na prerušenie konania pred rozhodnutím vo veci samej; teda meritórne rozhodol bez vyčkania právoplatného vyriešenia otázky prerušenia konania; nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a takýmto postupom nebola ani žalobcovi znemožnená

realizácia jeho procesného práva podať proti rozhodnutiu konania riadny opravný prostriedok.

o zamietnutí návrhu na prerušenie

13. Nedôvodná je tiež odvolacia námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanej žalobe; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

14. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvej inštancie správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k preukázaniu ním tvrdenej majetkovej škody a uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy; ktorý má dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania; je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo žalobcovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu strán konania vo vzťahu k meritu veci.

15. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v namietaných exekučných konaniach na Okresnom súde Bratislava III, pričom ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

16. Pokiaľ žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozsudku, poukazuje odvolací súd na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol, a v rozsahu dostatočne potrebnom, aby proti týmto jeho záverom mohol žalobca náležite skutkovo, a najmä právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované základné právo žalobcu na spravodlivý súdny proces a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom; napadnutý rozsudok nebol nepreskúmateľný do tej miery, že by ho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

17. Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03).

18. Odvolací súd tak nepovažoval námietky žalobcu uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca

alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).